

Συνδρομὴ προπληρωτέα.

Δι' ἀγγελίας καὶ διατριβᾶς ἰδιαιτέραι διυφώνιαι
προπληρωόμεναι.

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 5 ΛΕΠΤΑ

ΕΤΟΣ Α'. — ΑΡΙΘ. 17.

Γραφεία—ὁδὸς Τσαμαδοῦ 10.

Ἀθῆναι, Κυριακῆ, 16 Σεπτεμβρίου 1901

ΝΥΚΤΕΡΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Διευθυντῆς καὶ ἰδιοκτῆτης Κ. Γ. Μιχαλόπουλος.

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ ὁδοὶ τυχόν ἐκ τῶν κκ. συνδρομητῶν μας μετοικησῶσιν, ἢ ὁδοὶ ἐκ τῶν κκ. συνδρομητῶν μας ἠθοποιῶν, ἅμα τῇ λήξει τῆς θερινῆς περιόδου τῶν μεταβδινάλλαχου, νὰ μάς γνωστοποιήσῶσιν ἐγκαίρως τὴν νέαν διεύθυνσίν των. Ὅσοι δὲ ἐκ τῶν κ. κ. συνδρομητῶν μας ἠθοποιῶν μεταβδιν εἰς τὸ ἐξωτερικὸν διὰ τὴν χειμερινὴν περίοδον, δεόν πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς των ν' ἀποδείξωσιν ἡμῖν τὸ ὑπερβάλλον τῆς συνδρομῆς των, οὔσης ὄρ. χρ. 3 τῆς ἑξαμῖνου καὶ ὄρ. χρ. 6 τῆς ἐτησίας.

ΟΙ ΚΑΚΟΙ ΔΑΙΜΟΝΕΣ

«—Δὲν τὸ ἔκαμα ἐπίτηδες κύριοί μου ἦτο μία μικρὴ ἀπροσεξία' ἔπειτα καὶ τὸ κάτω—κάτω τῆς γραφῆς γράψτε ὅ, τι θέλετε' ἐμένα οὔτε οἱ ἔπαινοι μοῦ κάμουν ποτε ἐντύπωσιν οὔτε αἱ παρατηρήσεις με πειράζουν' ξεύρω πολὺ καλὰ πῶς γράφονται τὰ θεατρικά, γι' αὐτὸ δὲν δίδω καμμία σημασίαν εἰς τῆς ἐφημερίδας. Τὸ κοινὸν . . . νὰ ναι καλὰ».

Δὲν γνωρίζομεν ποία θὰ εἶνε ἡ εἰς τὸ μέλλον πορεία τῆς θεατρικογραφίας τῶν διαφόρων ἡμερησίων συναδέλφων' γνωρίζομεν ὅμως ἀλλοῖστα, ὅτι, οὔτε τὸ παρελθόν, οὔτε τὸ παρὸν δυστυχῶς μάς παρέχουν ἀρκούντα ἐπιχειρήματα δι' ὧν θὰ ἠδυναμέθα ν' ἀποδείξωμεν ἄδικον καὶ πεπλανημένην τὴν περὶ ἑλληνικοῦ τύπου ἀντίληψιν μιᾶς ἠθοποιῶ, ἡ ὁποία μάς ἀπῆντησε μὲ τὰς ἀνωτέρω λέξεις, ὅταν ἠθελήσαμεν νὰ τὴν καταστήσωμεν προσεκτικὴν ὑποδεικνύοντες εἰς αὐτήν, ὅτι εἶνε ἄτοπον. νὰ ἐξέρχεται εἰς τὴν σκηνὴν μὲ ὑποδήματα φέροντα τὰ ἴχνη τοῦ περιπάτου τῆς ἡμέρας. «Ξεύρω πολὺ καλὰ πῶς γράφονται τὰ θεατρικά' οὔτε οἱ ἔπαινοι μοῦ κάμουν ἐντύπωσιν, οὔτε αἱ παρατηρήσεις με πειράζουν»: ὅπερ μεθερμηνευόμενον σημαίνει: Πολλάκις μὲ ἐπήνεσαν καὶ ἐμὲ καὶ ἄλλους χωρὶς νὰ μάς ἀξίξῃ καὶ πολλάκις μάς κατέκριναν μὲ αὐστηρότητα, ἡς τὴν χρῆσιν δὲν ὑπεγόρευσε πάντοτε τὸ καθῆκον καὶ ἀμιγῆς εὐσυνειδησία. Δικαίᾳ κατὰ συνέπειαν πᾶσα οἰουδὴποτε ἠθοποιῶ περιφρονητικὴ ἀφροντισία διὰ τὴν θεατρικογραφίαν μας καὶ ἔτι δικαιότερα ἡ προσφυγὴ αὐτοῦ εἰς τὴν ἀντίληψιν τοῦ νοήμονος κοινού, τοῦ ὁποίου τὴν κλαισθησικὴν δύναμιν ἀκωλύτως νὰ ἐκφυλίσῃ, ἀφοῦ οὐδεὶς ἔχει τὴν διαθέσιν νὰ τῷ ὑποδείξῃ τὸ καθῆκόν του, ἀφοῦ οὐδεὶς ἕως τὴν ἄρξαν προσεπάθησε νὰ τὸν πείσῃ, ὅτι ὁ ἠθοποιῶ δὲν πρέπει νὰ εἶνε ἔρμαιον ταύ-

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΑΠΑΙΩΑΝΝΟΥ

της ἢ ἐκείνης τῆς ἐφημέρου ἰδοτροπίας, ἀλλ' ἡ κυριώτερα μορφωτικὴ δύναμις τῆς περὶ Καλοῦ ἀντίληψως τοῦ κοινού τῆς ὁποίας τὴν διάπλασιν τελειότερα καθίστησι ἡ ἰδία αὐτοῦ διὰ τῆς μελέτης καὶ τῆς ἐξελιξέως τελειοποιήσεως.

Ὁ νομοθέτης καὶ ὁ καλλιτέχνης εἶνε οἱ κυριώτεροι παρχόντες τῆς ἐννόμου τάξεως' οὗτος μὲν διότι ἐπιβάλλει τὸν πρὸς τὰ δικαιώματα τοῦ πλησίον σεβασμὸν τιμωρῶν τὸν ἀδικούντα, ἐκεῖνος δὲ διότι διαμορφῶν τὴν αἴσθησιν τοῦ κλοῦ παρὰ τῇ συνειδήσει ἐπιφέρει τὴν κατασίγασιν τῶν ἀνθρωπίνων ἐνστικτῶν καὶ κησίστατι ὁ ἀσύντριπτος χαλινὸς τῆς πρὸς τὸ ἀδικεῖν ἐμφύτου τάσεως. Κατὰ φῶρος ἡ ὑπεροχὴ τοῦ δευτέρου. Ὁ ἠθοποιῶς κατὰ συνέπειαν ὡς μέλος τοῦ καλλιτεχνικοῦ κύκλου εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν καθηκόντων τούτων κέκληται, ἐνῶ ἐξ ἄλλου καὶ τὸ κοινὸν ὀφείλει νὰ ἐνθαρρύνῃ πάσει δυναμει τοὺς ἀγωνιζομένους ὑπὲρ τοῦ ἰδίου τοῦ ἀνθρωπισμοῦ.

Μεταξὺ ἠθοποιῶ καὶ τοῦ κοινού ὑφίσταται ἀείποτε ἀλληλεγγύη καθήκοντα ἀπαράβατα ἀμφοτέροις ἐπιβάλλουσιν ἀλλ' ἐν τῇ ἐκτέρωσθιν ἐκπληρώσει τῶν καθηκόντων αὐτῶν τάχα ἐπέρχεται ἡ χαλάρωσις εὐθὺς ὡς ὁ ἀπαρχιτῆτος ἐν παντί

χρόνῳ ἔλεγχος ἀποσύρη ἔστω καὶ πρὸς στιγμὴν τὸν πέλεκυν δι' οὗ προστατεύει τὴν Τέχνην κατὰ πάσης τοῦ παρασιτισμοῦ ἐπιθέσεως.

Ἡ δυσμοίρος Σκηνὴ τοῦ νεωτέρου Θεάτρος μας ταυτάλειον ἀπὸ τινῶν ἐτῶν ὑφίσταται μαρτύριον. Πολλάκις ὑπὸ τῶν ἀληθῶν, πλὴν ὀλίγων δυστυχῶς ἐραστῶν τῆς χειραγωγουμένη κατῶρθωσε νὰ διακρίνη εἰς τὸν καλλιτεχνικὸν ὄριζοντα μίαν λαμπηδόνα τοῦ Τελείου, ἡν, ἀκατασχέτως σπεύδουσα, ἐπόθησε νὰ πλησιάσῃ' ἀλλὰ τὴν πορείαν τῆς ἀνέκοψαν πάντοτε οἱ ψωμιζόμενοι ἐμποροκαλλιτέχνη ὑπὸ τὰ ὄμματα τῶν διαφόρων μεγαλοσχῆμων θεατρικογράφων, οἵτινες, ὅτε μὲν ἀσύγνωστον ἀντιτάσσοντες ἀδιαφορίαν, ὅτε δὲ ἐνεργῶν λαμβάνοντες μέρος εἰς τὰς ἐπιβουλάς τῶν μικροπρεπῶν δημίων τῆς, τὴν κατέστησαν ὑποχείριον ἀναληγῆτων ὑπάρξεων ἐκμυζόντων πᾶσαν ἠθικὴν τῆς ἱκμάδα. Ἀνθρώποι μὲ ἐκπλήσσοσαν αἰσθηματικὴν στέρωσιν καὶ πνεύματα κλυδωνιζόμενα μεταξὺ παχυλῆς ἀμαθείας καὶ βαναύσου ἐγωῖσμοῦ ἐκολακεύθησαν μὲ τὴν εὐηχον τοῦ καλλιτέχνη προσωνυμίαν ἐνῶ ἐξ ἄλλου οὐδεὶς ἐφρόντισε νὰ ἀναχαιτίσῃ τὴν ὄρμην τῶν ἀπογόνων τοῦ Σοφοκλέους καὶ τοῦ Ἀριστοφάνους, οἵτινες ἀθρόοι προσήρχοντο καὶ προσέρχονται εἰς τὴν ἀπόλαυσιν τῶν «Ἴπποτῶν τῆς Ὀμίχλης» τῶν «Πειρατῶν» καὶ τῶν «Ἀνθρωποφάγων».

Σιωπηρὰ συνθήκη ἦς τὸν καταρτισμὸν ὑπηγόρευσε πάντοτε ἡ ἰδιοτέλεια τούτου ἢ ἐκείνου τοῦ εἶδους ὑφίσταται καὶ νῦν ἔτι μεταξὺ τῶν διαφόρων τῆς Σκηνῆς ἐπαγγελματιῶν ἀφ' ἑνὸς καὶ τῶν χειριστῶν τῆς κριτικῆς γραφίδος ἀφ' ἑτέρου, παρκαλύουσα τὴν ἐμφάνισιν τῆς ἀληθείας καὶ ἐξυπηρετοῦσα τὰς ὀρέξεις παντὸς δοξομανοῦς ἀρχαυμάτου ἢ ἐπιτηδείου χρηματιστοῦ. Λυπηρὸν φαινόμενον. Ὁ κριτῆς θαυμάζει τὰς ἀρετὰς τοῦ καλλιτέχνη καὶ ὁ καλλιτέχνης τὴν εὐθυκροσίαν τοῦ κριτοῦ του, παρουσιάζοντες οὕτω ἀμφοτέροις εἰς τὰ ὄμματα τῶν ὀλίγων σωφρονούντων τὴν εἰκόνα σατύρων ἐπὶ κάλλει ἀλληλοθαυμαζομένων. Ἡ ἰδιοτέλεια ὑπῆρξεν ἡ ἀμείλικτος τοῦ Θεάτρου μας διώκτρια καὶ ἡ ἀκένωτος πηγὴ τῶν κατὰ συνθήκην ψευδῶν διὰ τῶν ὁποίων ἐστρεβλώθη ἡ περὶ Καλοῦ ἀντίληψις τοῦ κοινού καὶ ἐρρυπάνθη ἡ κλαισθησικὴ του. Αὐτοὶ οἱ τεταγμένοι πρὸς ἐπαγρύπνησιν κατὰ πάσης ἐχθρικῆς τοῦ ἀγυρτισμοῦ ἐπι-

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑΤΑ—ΔΕΡΜΑΤΙΚΑ—ΝΟΣΗΜΑΤΑ

Εν τῷ Θεραπευτηρίῳ
Κ. Τ. ΓΙΑΒΟΠΟΥΛΟΥ

Εἰδικῶν ἰατρῶν

Ἀπὸ δεκαπενταετίας τῶν ἀνω νοσημάτων
Ἐφαρμόζονται αἱ τελεῖαι ὁμοίαι καὶ
νεώτεροι εἰδικαὶ μέθοδοι τῶν διασημο-
τέρων εἰδικῶν τῆς Εὐρώπης καθηγητῶν Fin-
ger, Fournier, Guyon, Unna κλπ. διὰ τῶν
ὁποίων θεραπεύονται ἀσφαλῆστερον,
ρίζικώτερον καὶ συντομώτερον
ἀπάσης ἄλλης μεθόδου ἢ πρὸς τὰ μετὰ-
δοτικὰ νοσήματα καὶ τὰ μᾶλλον ἐπίμονα
δερματικὰ (ἐκζεμα, ψωρίασις κλπ.)
Ἰδιαιτέρα αἰθουσα διὰ τὰς κυρίας.
Τέλειον εἰδικὸν χειρουργεῖον.
Ἄκρα ἀσθησία καὶ ἀντισηψία.
Δέχεται καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν τὸ
ἑσπέρασ 8 9.

58 — ὁδὸς Ἀθηνᾶς — 58
Παραπλεύρως Ἁγίας Κυριακῆς)

θέσεως, ἔτειναν ἀεὶποτε χεῖρα βοηθείας εἰς
τὴν Διαφθορὰν ἣν ἔστησαν ἐπὶ τῶν σα-
νίδων τῆς σκηνῆς καὶ τὴν παρουσίασιν ὡς
Τέχνην εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀσυνειδήτων
χειροκροτητῶν. Καὶ εἶνε μὲν ἀληθὲς ὅτι
ἡ ἀλήθεια πλέον ἢ ἀπαξ ἔκαμε τὴν ἐμ-
φάνισίν τῆς· ἀλλ' ἐνῶ ἀφ' ἐνὸς προσέ-
κρουσεν εἰς ἀποναρκωθεῖσας διανοίας ἔφε-
ρεν ἀφ' ἐτέρου ἐν αὐτῇ τὴν συγγνώμητα
καὶ τὴν ἐμπάθειαν, διότι εἰς ὅλας αὐτάς
τὰς περιστάσεις ἔγινεν ὄργανον ἐκείνων
τῶν ὁποίων δὲν ἰκανοποιήθησαν τὰ συμφέ-
ροντα καὶ αἱ ἀρεταί.

Γενικὸς κατέχει πάντας ἐκνευρισμὸς
καθ' οὗ ἐλάχιστα καὶ καχεκτικὰ μέχρι
τουδε ἠγέρθησαν διαμαρτυρία. Ἐλπίζο-
μεν ὅτι οἱ αἰσιόδοξοι οἰωνοὶ, οἵτινες ἀπό-
τινος προαναγγέλλουν τὴν ἀναγέννησιν
τῆς ἑλληνικῆς Σκηνῆς, θὰ ὑπεθυμίσουν
εἰς ὅλους τὴν αὐστηράν τοῦ καθήκοντος
ἐκπλήρωσιν δι' ἧς θὰ κατορθωθῇ ἡ ἠθικὴ
κάθαρσις καὶ ὁ τέλειος ἐξαγνισμὸς. Τὸ
μέλλον διαμαρτύρεται κατὰ τοῦ παρόν-
τος καὶ κραυγάζει εἰς ὅλους, ὅτι πᾶσα ἐλ-
πίς πρέπει ν' ἀπουσιάζῃ ἐφ' ὅσον ἀπουσιάζ-
ει ὁ πρὸς τὸν ἴδιον ἀνθρωπισμὸν σεβασμὸς
τῶν διαφορῶν τεχνοκροτητῶν!! Ἀνάγκη οἱ
κακοὶ δαίμονες τοῦ Θεάτρου μας νὰ κατα-
λύσουν τὴν μετὰ τῶν ἐμποροκαλλιτεχνῶν
αἰσχρὰν συνθήκην καὶ χειραφετούμενοι
ἀπὸ τὰ ἴδια πάθη νὰ γίνουν οἱ ἐνθερμοὶ
ὑποστηρικταὶ τῆς εὐγενούς ἰδέας πρὸς πραγ-
ματοποίησιν τῆς ὁποίας ἐπιβάλλεται με-
γίστη αὐταπάρνησις καὶ εὐσυνειδήτος ἐρ-
γασία. Ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει πᾶς ἐκ-
μεταλλευόμενος τὴν ἀνοχὴν τοῦ κοινοῦ
ἀγύρτης, θὰ ἔχη τὸ δικαίωμα νὰ περι-
φρονῇ πᾶσαν κριτικὴν (ἐάν, ἐννοεῖται, δὲν
ἔχει τὴν ἀδυναμίαν νὰ τὴν θαυμάζῃ) καὶ
θὰ εὐρίσκειται ἐν τῇ ἀληθείᾳ λέγωνότιον-
δήποτε προῖον τῆς θεατρικογραφίας τοῦ
ἑλληνικοῦ τύπου εἶνε ἀνάξιον καὶ τῆς ἐλ-
χίστης προσοχῆς.

Ὁ Τροβαδοῦρος.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΣΣΑ ἀριστοῦχος τοῦ
Ἀρσακίου, διδάξασα ἐπὶ δύο ἔτη εἰς τὸ
ἐξωτερικόν, ζῆτει παραδόσεις. Πληροφο-
ρίαι εἰς τὰ γραφεῖα μας.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΑΠΑΪΩΑΝΝΟΥ

Εἰς ἀπὸ τοὺς πλέον ἀγαπητοὺς ἠθο-
ποιούς τοῦ ἑλληνικοῦ μας θεάτρου καὶ
ἀπὸ τοὺς πλέον προσφιλεῖς εἰς τὸν θεα-
τρικὸν κόσμον εἶνε ὁ Ἰωάννης Παπαϊω-
άννου.

Ὁ Ἰωάννης Παπαϊωάννου, ὁ πρὸ δε-
καετίας ἄσημος καὶ ἄγνωστος παῖς, ὁ
παρακολοῦθὼν μικρόθεν τακτικῶς καὶ
ἀνελλειπῶς τὸ θέατρον, τὸ ὁποῖον ἠ-
γάπα φοβερά, ὁ ὑπερπιδῶν ἐν ἀνάγκῃ
πολλὰκις τὰ μανθότοιχα διὰ νὰ δυνηθῇ
νὰ εἰσχωρήσῃ εἰς τὴν πλατείαν τοῦ θεά-
τρου, ὁ ἰδιαιτέρην αἰσθανόμενος κλίσιν
εἰς τὰ κομειδύλλια τὰ ὑπὸ τοῦ θιάσου
Παντοπούλου παιζόμενα τότε, καὶ τοῦτο,
διότι ἦτο ἐκ τῶν πρώτων τραγουδιστῶν,
παρουσιάζεται ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ θεά-
τρου Τσόχα, ὄχι ὡς ἠθοποιός, ἀλλ' ὡς
μέλος τοῦ διὰ τὰ ἄσματα τῶν κομειδυ-
λίων κόρου.

Μετὰ παρέλευσιν ἐνὸς ἔτους, δηλαδὴ
πρὸ ὀκταετίας περίπου, εὐρισκόμενος
εἰς τὰς Σέρρας τῆς Μακεδονίας μετὰ τοῦ
θιάσου Ἰωάννου καὶ Ν. Παρασκευοπού-
λου, ἐμφανίζεται πλέον ὡς ἠθοποιός, καὶ
οὕτω βλέπει τέλος πραγματοποιούμενον
τὸ ὄνειρόν του παιζει εἰς τὴν «Λύρα τοῦ
Γέρω Νικόλα» τὸν Μελανοῦρην, τὴν πρῶ-
την τῆς ἐμφανισθεῖς τοῦ ἡμέραν καὶ ση-
μειώνει εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς μεγάλην ἐπιτυ-
χίαν· κατενθουσιασμένος τότε ὁ θιάσος
ἐκ τῆς ἐπιτυχίας τοῦ ταύτης καὶ τῆς κα-
λῆς του φωνῆς τοῦ παραχωρεῖ ἀμέσως τὰ
τῶν ἑραστῶν μέρη.

Ἐκτοτε ὁ Ἰωάννης Παπαϊωάννου, ὡς
ἐραστὴς μπριζάντε εἰς τὰς κωμωδίας ση-
μειώνει μεγάλας ἐπιτυχίας προκαλῶν ἀ-
βίαστον καὶ ἀδιάπτωτον τὸν γέλωτα τῶν
θεατῶν καὶ τὰ χειροκροτήματα αὐτῶν.

Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ὅμως ἤρχισε νὰ
λαμβάνῃ μέρος εἰς ὅλα τὰ παιζόμενα ἔρ-
γα καὶ νὰ παίξῃ λίαν ἐπιτυχῶς τοὺς δια-
φόρους χαρακτῆρας αὐτῶν.

Ἐκεῖνα ὅμως εἰς τὰ ὁποῖα διακρίνεται
καὶ εἰς τὰ ὁποῖα εἶνε ὁ μοναδικὸς μας ἠ-
θοποιός, εἶνε οἱ τύποι οἱ βλακώδεις, οἱ
τύποι τῶν ἡλιθίων τοὺς ὁποίους αὐτὸς
μόνος ὑποδύεται, διδὼν διὰ τῆς ἐξόχου
ὑποκρίσεώς του μεγάλην ζωὴν εἰς τὸ
παιζόμενον ἔργον.

Ὁ Ἰωάννης Παπαϊωάννου ἐργάζεται
μετὰ ζήλευτῆς ἐπιμελείας καὶ μελετᾷ
πλέον ἢ εὐσυνειδήτως παρουσιαζόμενος
πάντοτε εὐπροσώπως πρὸ τοῦ κοινοῦ.
Ἀγαπᾷ πολὺ τὸ ἐπάγγελμά του, ἀλλὰ καὶ
τὸ βδελύσσεται διὰ τὸ σύστημά του.

Ἐκτὸς τῆς σκηνῆς. Ἄλλος ἄνθρωπος,
ἄλλος χαρακτῆρ· ὅλος ἀντιθετός, ὅλος
διάφορος ἀπὸ τὸν Παπαϊωάννου τῆς σκην-
ῆς. Εἶνε εἰς ἄκρον ἐξυπνος, εἰς ἄκρον
εὐφυῆς καὶ χαριτολόγος. Ἐτι δὲ εὐγενής,
προσῆνης τοὺς τρόπους, εἰς ἄκρον ἀξιο-
πρεπῆς καὶ καταδεκτικώτατος πρὸς πάν-
τας· γνωστούς καὶ ἀγνώστους μὲ τὸ μει-
δίαιμα εἰς τὰ χεῖλη τοὺς ὑποδέχεται· εἶνε
πολὺ καλὴ καρδίᾳ καὶ ἔχει πολὺ μεγάλα
αἰσθήματα· τὸν εὐρισκετε πάντοτε γε-
λῶντα καὶ ἀστείζόμενον.

Ἐφέτος ἀργὰ προσελθὼν εἰς τὸν ἠνω-
μένον θιάσον Ταβουλάρη—Παντοπούλου
δὲν ἐπαίξε εἰς πολλὰ ἔργα ἐνεκα τῶν συν-
θηκῶν τοῦ θεάτρου.

Ὁ Ἰωάννης Παπαϊωάννου εἶνε κατὰ
τοῦ συστήματος τῆς ἐργασίας τοῦ σημε-
ρινοῦ μας θεάτρου, ὅπως γίνετα αὕτη,
καὶ ὑπὲρ τοῦ «Ἐθνικοῦ θεάτρου» καὶ τῆς
«Νέας σκηνῆς», διότι θὰ φέρουν ὅπως δι-
ποτε βελτιώσιν τινα, καίτοι οὗτος δὲν
εἶνε ἐκ τῶν προσληφθέντων εἰς κανὲν ἐξ
αὐτῶν.

Πίκμαν

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ

«Θέατρον Βαριετέ»

— Ἐπτά μῆνες παρήλθον, ἀφ' ἧς ἡμέρας
ὁ θιάσος τῆς μεγάλης καλλιτέχνιδός μας κ.
Αἰκατερίνης Βερόνη ἀνεχώρησεν ἐντεῦθεν κα-
τευθυνόμενος εἰς Σύρον καὶ ἐκεῖθεν εἰς Πάτρας.

— Εἰς ἀμφοτέρω τὰ μέρη ἐγένετο ἐνθουσιω-
δῶς δεκτός, καὶ εἰς τὰ δύο μέρη ἐχειροκροτήθη
καὶ εἰς τὰ δύο ἐπεφυομήθη· εἰς δὲ τὰς Πάτρας,
ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς ἐκεῖθεν διελύσεως τῶν
Ῥωμύων φοιτητῶν ἀπεθεώθη, τὸ δὲ ἀριστο-
τεγχνικὸν τοῦ Ἑλληνικοῦ θεάτρου μας ζεύγος,
τὴν κ. Αἰκατερίνην Βερόνη καὶ τὸν κ. Γ. Γεν-
νάδην ἔθεσαν οἱ Ῥωμύοι, μετὰ τὴν πρὸς τι-
μὴν των δοθεῖσαν παράστασιν, ἐντὸς ἀμάξης
καὶ ἀποξεύζαντες τοὺς ἵππους τὸ περιέφερον
εἰς τὰς ὁδοὺς ζητωκραυγάζοντες, κατέληξαν δὲ
εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ σιδηροδρόμου.

— Μετὰ τὴν λῆξιν καὶ τῆς ἐν Πάτραις πε-
ριόδου ἐπανεκάμψεν ὁ θιάσος ἐνταῦθα τὴν προ-
παρελθούσαν Παρασκευὴν καὶ τὴν παρελθούσαν
Κυριακὴν ἀνευ οὐδεμιᾶς διακοπῆς καὶ ἀνα-
παύσεως ἔκαμεν ἀμέσως ἑναρξιν τῶν τακτικῶν
παραστάσεων του διὰ τῆς «Μάγδας» τοῦ
Σούδερμαν, τὴν ὁποῖαν ὑπεδύθη ἡ κ. Βερόνη.

— Ἡ εἰσοδὸς τῆς, καθ' ἣν στιγμὴν ἑνα-
γωνίως τὴν ἀνέμενον πάντες οἱ ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς,
ἦτο λαμπροτάτη· πλέον ἐπιτυχῆς δὲν ἴδύνατο
νὰ γίνῃ, λαμβανομένης ὑπ' ὅλην τῆς ψυχολο-
γικῆς τῆς καταστάσεως κατ' ἐκείνην τὴν στιγ-
μὴν, καθ' ἣν μετὰ πάροδον τῶσων ἐτῶν ἐπα-
νέβλεπε τοὺς προσφιλεῖς τῆς.

— Εἰς ὅλας τὰς σκηνὰς τοῦ δράματος ἔ-
παίξε φυσικώτατα καὶ μετὰ περισσῆς τέχνης·
εἰς τὴν γ' πράξιν ἐξήρθη εἰς μέγα ὕψος, ἰδίᾳ
δὲ εἰς τὴν μετὰ τοῦ Κέλλερ διαμύχην.

— Ὡς Κέλλερ, ὁ Γεννάδης ἄψογος καθ'
ὅλην τὴν γραμμὴν τὸ πάθος ἦτο ζωγραφι-
σμένον εἰς τὸ πρόσωπόν του.

— Ὁ Πεζόδρομος, ὡς Σβάρτσε, ἀρκετὰ
καλὸς ἡ ἀπαγγελία του ὅμως μονότονος καὶ
ἀχρωμάτιστος.

— Ἡ κ. Ἀλεξίου, ὡς Λυγούστα, πολὺ
καλὴ· περισσοτέρην ζωὴν, καὶ περισσότερα
νεῦρα τῆς συνιστώμεν.

— Ἡ κ. Λοράνδου, ὡς Φραγκίσκα, ἤρρεσε·
ἐὰν παῖξῃ ἡμερώτερα καὶ μὲ ὀλιγωτέρους ἀκ-
κισμούς καὶ χειρονομίας θὰ ἀρέσῃ περισσότε-
ρον· μακρὰν λοιπὸν τὴν ὑπερβολὴν.

— Ἡ κ. Γεωργιάδου, ὡς Μαρία, καθ' ὅλα
τελεία· ἡ ἀπαγγελία τῆς ἄψογος, ἡ ὑπόκρισις
τῆς φυσικώτατη αἱ στάσεις καὶ αἱ κινήσεις
τῆς μετρομένην. Μεγάλῃ πρόοδος ἀπὸ πέρυσι
παρατηρεῖται. Εὐγέ τῆς.

— Ὁ Λοράνδος, ὡς Χέφτερντιν ἱερεὺς, ἐκ-
ράτησεν ἀρκετὰ τὸ μέρος του· εἰς τὴν μετὰ τῆς
Μάγδας συζήτησίν του (πρᾶξις γ') χρειάζεται
μεγάλῃ δυνάμει διαλεκτικῆ καὶ πειστικότης,
πράγματα τὰ ὁποῖα δὲν εἶχεν ὁ Λοράνδος. Ἡ
περὸν αὐτῶν ἴδύνατο νὰ εἶνε καλλιτέρα, καὶ
εἰς τὸ κεφάλι του κ. κουρέα καὶ ὄχι νὰ ἔχη
δύο χρωμάτων μαλλία.

— Καὶ τὰ ἄλλα πρόσωπα σχετικῶς καλά·
ἐν γένει ἡ παράστασις διεξήχθη κανονικώ-
τατα καὶ μετὰ περισσῆς ἐπιμελείας.

— Ὁ κόσμος ὁ γνωρίζων νὰ ἐκτιμᾷ τὴν
ἀξίαν τῆς κ. Βερόνης, συνηθροίσθη ὅλος ἐκεῖ
μέσα, ἵνα θαυμάσῃ καὶ χειροκροτήσῃ τὴν ἀ-
ληθῆ καλλιτέχνιδά του, τὴν ὁποῖαν ἄμα τῇ
ἐμφανίσει τῆς εἰς τὴν σκηνὴν ὑπεδέχθη διὰ
παταγωδῶν χειροκροτημάτων.

— Τὴν παρελθούσαν Δευτέραν ἐδόθη ἡ τι-

μητική του δξυφώνου κ. Ν. Μωραΐτου, με τους Παλιάτσους του Leoncavallo, και την τελευταίαν πράξιν τής Φαβορίτας.

— Κόσμος άπειρος και εκλεκτός παρίστατο, όστις με χειροκροτήματα παταγωδής ήνάγκασε τον Μωραΐτην να επαναλάβη τὸ Vesti la giuba εἰς τὸ τέλος τῆς Α΄ πράξεως.—

— Επίσης κατεχειροκροτήθη ὁ κ. Μωραΐτης εἰς τὴν Φαβορίταν ψάλλον τὸ spirito gentile μετὰ περιστῆς γλυκύτητος και εὐστροφίας.

— Και οἱ λοιποὶ ὅμως ἔψαλλον ὠραία και ἡ κ. Taddolini ἡ δὲς Ὀζιγιόν, και οἱ κ. Φλωριανὸς και Κυπαρρίσσης.

— Τὴν τρίτην ἐπαίχθη διὰ πρώτην φοράν ἐφέτος ἡ «Ἀρτεμισία» τοῦ κ. Ἀμπλαῖ, τὴν ὅποιαν ὑπεδύετα ἀπαραιμίλλως ἡ κ. Βερώνη.

— Ἡ εἰσοδὸς τῆς μεγαλοπρεπεστάτης και αὐτῆ ἡ Ἀρτεμισία θὰ ἐφθόνει τὸ μεγαλεῖον, τὸ ἐπιβάλλον, και τὴν παραστατικότητα τῆς κ. Βερώνης με ὕψιν τέχνης ὑπερέχουσας και μετὰ πολλῆς φυσικότητος και ζῆλου εἰς ὅλον τὸ δρᾶμα.

— Εἰς τὴν σκηνὴν ἰδίᾳ τῆς πρὸς τὸν Δάρδανον ἐκμυστηρεύσεως τοῦ ἔρωτός της, ἐξικνεῖται εἰς ὕψη καλλιτεχνικά δυσθεώρητα, ὡς και εἰς τὴν σκηνὴν τῆς τυφλώσεως και τὴν τῆς διαπάλης μετὰ τοῦ Εὐμένειου τοῦ πρώτου τῶν Γερόντων. Ἐτεῖ δὲ κατὰ τὴν τελευταίαν σκηνὴν τῆς δ' πράξεως, καθ' ἣν ἀποθνήσκει δηλητηριαζομένη ἡ ἐκ τοῦ θρόνου πτώσις της, ἔθθα ἴσασται, εἶνε ἔξοχος.

— Τὸν Εὐμένειον ὑπεδύθη ὁ Πετριδῆς μετὰ τῆς διακρινούσης αὐτὸν φυσικότητος και τέχνης ἐκεῖ ὅπου θαυμάζεται πολὺ και τὸν παρακολουθοῦν πάντες μετὰ θρησκευτικῆς εὐλαθείας, εἶνε ἡ σκηνὴ τῆς διαπάλης αὐτοῦ μετὰ τῆς Ἀρτεμισίας. Πάσχει ἀληθινὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ Πετριδῆς κατωθώνει δὲ νὰ μεταδώσῃ τὸ πάθος του και εἰς τὸ κοινὸν και νὰ τὸ συγκλονήσῃ.

— Τὸν Δάρδανον ὑπεδύθη ὁ Γεννάδης μετὰ περιστῆς ἐπιμελείας και τέχνης εἰς τὰς μετὰ τῆς βασιλείσης σκηνὰς παίζει ἐξόχως, ὡς και εἰς τὴν τῆς ἀφηγήσεως τῆς ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίας και τῆς σωτηρίας του, και εἰς τὴν σκηνὴν τῆς τυφλώσεως. Εἰς δὲ τὴν σκηνὴν τῆς μετὰ τῆς Μυρρίνης συζητήσεως (πράξις δ') μετὰ τὴν τύφλωσιν, εἶνε περιπαθέστατος.

— Τὴν Μυρρίνην, ὑπεδύθη ἡ κ. Γεωργιάδου λίαν ἐπιτυχῶς ὡς κιθαρωδὸς Ἀθηναία ὠραιοτάτη και ἑλληνοπρεπεστάτη τὴν ὄψιν και τὸ παράστημα.

— Ἰολὺ καλά ἐπαίξαν και ἡ κ. Ἀλεξίου, ὡς Ἀδαῦ Ἐπιτροπάρχης ὡς ὕπαρχος, ὁ Λοράνδος, ὡς ἐπίγονος, και ὁ Ἀλεξίου, ὡς πατὴρ τοῦ Δαρδάνου.

— Ἡ ὅλη παράστασις διεξήχθη με ὄλην τὴν ἀπαιτουμένην εὐπρέπειαν και τάξιν, ὡς και ἡ ἐκτελέσις τῶν χορικῶν ἁσμάτων.

— Τὴν Τετάρτην ὁ Θίασος ἐπαίξε τὴν «Διονυσίαν» τὴν ὅποιαν παίζει μετὰ πολλῆς δυνάμεως και τέχνης ἡ κ. Βερώνη εἶνε τὸ φόρτε της.

— Ἡ κ. Βερώνη, ὡς Διονυσία, παίζει τελείως και φυσικώτατα εἰς τὴν μετὰ τοῦ Κόμη Βάγδαν σκηνὴν τῆς ἐξομολογήσεως πάσχει ἀληθινὰ και κλαίει ἐὰν ἀμέσως μετὰ τὴν πτώσιν τῆς αὐλαίας τὴν ἀναζητήσητε θὰ τὴν εὕρητε εἰς τὸ καμαρίνι της ἀκόμη πάσχουσαν και συγκεκινημένην ἐκεῖ προσπαθεῖ ν' ἀναπαυθῆ και νὰ καταστειλῇ τὸ ὑπερχειλιζὸν τὴν ψυχὴν της πάθος.

— Τὸν Βρισῶ ὑπεδύθη ὁ Πετριδῆς εἶνε ἓνας ἀπὸ τοὺς πλέον γερούς του ῥόλους, εἰς τὸν ὅποιον παίζει τελείως, με τελείως. Εἰς τὴν σκηνὴν ποὺ ἀκούει τὴν Διονυσίαν ἐξομολογουμένην εἰς τὸν Βάγδαν τὴν ἀπώλειαν τῆς τιμῆς της εἶνε ἔξοχος.

— Αἰσθάνεται μυχιαίτατα τὸν χαρακτήρα ποὺ παίζει και πάσχει και πονεῖ πραγματικῶς διὰ τοῦτο και παίζει με τὴν τὴν φυσικότητα πλὴν ὅμως τῆς φυσικότητός του ἔχει και δυνάμιν τέχνης μεγάλην.

— Τὸν Κόμη Βάγδαν ὑπεδύθη ὁ Γεννά-

δης μετὰ θαυμαστῆς ἐπιτυχίας ἡ ἀπαγγελία του ἄφογος, ἡ φωνὴ του γλυκεῖ και συμπαθῆς ἐκεῖνο ὅμως τὸ ὅποιον ἀπὸ τῆς πρώτης ἐμφανίσσεως του ἐλκύει και καταπλήσσει τὸν θεατὴν εἶνε ἡ καλαισθητικὴ του δύναμις.

— Τὴν Τωζέτ ὑπεδύθη ἡ κ. Γεωργιάδου μετὰ περιστῆς ἐπιμελείας και χάριτος.

— Και ὅλα τὰ ἄλλα πρόσωπα ἐπαίξαν ἀρκετὰ καλά και μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας.

— Τὴν Πέμπτην ἐπαίχθη ἡ «Νιόβη», τὴν ὅποιαν ὑπεδύθη πρώτην φοράν ἐν Ἀθῆναις ἡ κ. Βερώνη.

— Ἡ Βερώνη, ὡς Νιόβη, ἄγαλμα, ἦτο κυριολεκτικῶς... ἄ γ α λ μ α ἡ ὑπόκρισις της τελεία. Πρώτην φοράν εἶδομεν τιαυτὴν Νιόβην και πρώτην φοράν παρέστημεν εἰς τόσον ἀριστοτεχνικὴν ἐκτέλεσιν.

— Τὸν Ντοῦν ὑπεδύθη ὁ Ζάννος μετὰ ἐξαιρετικῆς ἐπιτυχίας μετὰ πολλῆς λεπτότητος κωμικῆς και περιστῆς χάριτος ἐπαίξε και εἰς τὰς τρεῖς πράξεις, ἰδίᾳ δὲ εἰς τὰς μετὰ τῆς Νιόβης σκηνὰς.

— Τὴν Καρολίνα, σύζυγόν του, ὑπεδύθη πολὺ καλά ἡ κ. Γεωργιάδου τὴν Ἐλένην, ἀδελφὴν της, ἡ κ. Ἀλεξίου ἡ ὑπόκρισις της ἀρκετὰ καλὴ, ὅχι ὅμως και ἡ κόμισις της, τὴν ὅποιαν εἰμφορεῖ νὰ κάμη ὅσον ἐλαφρὰν θέλει, νὰ μὴ ἐξέροχεται ὅμως τῶν ὁρίων τοῦ σοβαροῦ, διότι, δὲν ἐπιτρέπεται τὸ τοιοῦτον εἰς μεγαλόσχημα και σοβαρὰ θεάτρα. Ἐξ ἄλλου παίζει εἰς κωμικὴν σοβαρὰν και ὅχι εἰς φάρσας.

— Τὴν Καίτην ὑπεδύθη ἡ δεσποινὶς Σμαράγδα Βερώνη ἦτο πολὺ χαριτωμένη ὑπὸ τὸ παιδικὸν ἐνδύμα.

— Τὸν Κορνῆλιον, ἀδελφόν της, ὑπεδύθη ὁ Γεννάδης, παρουσιάσας αὐτὸν ὅλως διαφορετικὸν ἀπὸ τοὺς μέχρι σήμερον ὑποδυθέντας αὐτόν. Ἐπαίξε πολὺ καλά. Εἰς τὸν Κορνῆλιον δὲν εὕρομεν τὸν Γεννάδην τὸν σοβαρὸν, τὸν Γεννάδην τὸν δραματικόν, ἀλλ' εὕρομεν ἄλλον Γεννάδην κωμικόν, προκαλέσαντα τὸν γέλωτα τῶν θεατῶν.

— Τὸν Λόρδον Τόμκινς ὑπεδύθη ἡ κ. Πετριδῆς, ἀσθενούντος κατ' ἐκείνην τὴν ἐσπέραν, ὁ Ἀλεξίου, κρατήσας πολὺ καλά τὸ μέρος του. Εἰς τὴν σκηνὴν, καθ' ἣν ὁ Τόμκινς ζητεῖ νὰ στραγγάλισῃ τὸν Ντοῦν διὰ τὴν ἀπώλειαν τῆς Νιόβης του, ἀφείλου ὁ Κορνῆλιος, ἡ Ἐλένη και ἡ Καρολίνα νὰ σπεύσουν πρὸς βοήθειάν του ἀπωθόντες δῆθεν τὸν Τόμκινς και ὅχι νὰ δεικνύουν τὴν ἀδιαφορίαν.

— Και οἱ λοιποὶ ἦθοποιοὶ ἐπαίξαν ἀρκετὰ καλά.

— Ἡ διασκευή τῆς σκηνῆς λαμπρά, λαμπρότερον δὲ ὅλον τὸ εἰς τὸ βάθος τῆς σκηνῆς διαμέρισμα τῆς Νιόβης, ἔθθα τὸ βάθρον της πρώτην φοράν ὑπὸ τιαυτάς συνθήκας ἐπαίχθη ἡ Νιόβη ἐν Ἀθῆναις.

— Χθὲς ἐπαίχθη ὁ «Ἐνοχος» τοῦ Φὸς με Θωμᾶν Λέρ τὸν Πετριδῆν, ὁ ὅποιος θριαμβεῖ ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον. Τί νὰ θαυμάσῃ τις πρῶτον τὴν σκηνὴν ποὺ ἀναγνώων, λέγει, χάρις! χάρις! τὴν σκηνὴν ποὺ δὲν εἰσεύρει ποὺ νὰ ὑπάγῃ, ὅταν τοῦ λέγουν, ὅτι θὰ ἀφεθῆ ἐλεύθερος; τὰς σκηνὰς τῆς συναντήσεως τῆς συζύγου του, ἡ τὰς σκηνὰς ὀλοκλήρου τῆς τρίτης πράξεως;

— Ὑψος τέχνης ὑποκριτικῆς και δυνάμιν ψυχολογικῆς μεγάλῃ διακρίνει τὸν ἀριστοτέχνην ἦθοποιὸν Πετριδῆν, τὸν πονοῦντα και πάσχοντα πραγματικῶς και συγκινοῦντα μέχρι μυχιαϊκῶν τὸν θεατῆν.

— Τὸν Κάρολον Λέρ ὑπεδύθη ὁ Γεννάδης ἔξοχος ἐν τῇ καθόλου ὑποκρίσει του, ἰδίᾳ δὲ εἰς τὰς σκηνὰς τῆς μετὰ τοῦ πατρὸς του συναντήσεως, τὸν ὅποιον δὲν γνωρίζει μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης, ὡς και εἰς τὴν τοῦ φιλήματος τοῦ ἀποχωρισμοῦ σκηνὴν, καθ' ἣν ἀναγνωρίζει τὸν πατέρα του.

— Τὸν Κράμερ ὑπεδύθη ὁ Δ. Βερώνης λίαν ἐπιτυχῶς ὡς τελείως τύπος γερμανοῦ, εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ ὅποιοι διεφαίνετο ζωηρῶς ἡ αἰσχρό-

της τοῦ χαρακτήρός του.

— Τὸν Χεμπέρτ, εἰσαγγελέα, ὑπεκρίθη λίαν ἐπιτυχῶς ὁ Ἐπιτροπάρχης, και τὸν Βουλεν, ἀντισαγγελέα, ὁ Λοράνδος.

— Ἰολὺ καλά ἐπαίξαν και ἡ κ. Ἀλεξίου, ὡς Μάρθα, και ἡ κ. Γεωργιάδου, ὡς Ἰουλία.

— Ὁ Ἀγγελάκης, ὡς Μπέργερ, καλὸς ἐχρειάζετο ὅμως περισσοτέραν ζωὴν εἰς ὅλα του.

— Και ὅλοι οἱ ἄλλοι ἦθοποιοὶ ἐπαίξαν ἀρκετὰ καλά.

— Ἀπόψε ὁ «Ἀρμισιδήρουργος» με Κλαίρην τὴν κ. Βερώνη, Φίλιππον Δερβλαῖ τὸν ἀκατάβλητον, τὸν ἀκαταγώνιστον Γεννάδην και Μουλινὲ τὸν Πετριδῆν.

— Ἀπὸ τὸν θίασον ἀπεχώρησεν ἡ κ. Δέσποινα Μαυρομιγάλη, ἀποφασίσασα νὰ ἐγκαταλείψῃ πλέον τὴν σκηνὴν.

— Λίαν προσεγῶς ὁ «Φερεδλ» τοῦ Σαρδοῦ.

«Θέατρον Τόζα»

— Τὴν Δευτέραν ἐπανελήθη διὰ τρίτην φοράν ἐφέτος ὁ Γενικὸς Γραμματεὺς τοῦ Καπετανάκη.

— Με Θυμῆλην τὸν μοναδικὸν Παντόπουλον.

— Με Πηνελόπην, σύζυγόν του, τὴν Καίτην Βασιλοπούλου, ἡ ὅποια παίζει μετ' ἐξαιρετικῆς ἐπιτυχίας εἰς τὸν ῥόλον αὐτόν.

— Με Κωνσταντὴν τὸν ἀμίμητον Χέλμην.

— Ὁ χορὸς ὅμως τῆς πρώτης πράξεως, ὁ ὅποιος ἄλλοτε εἶχε ξετρελλάνει τοὺς Ἀθηναίους δὲν ἐκτελεῖται τώρα με πολλὴν δρεξιν.

— Ὁ Βενιέρης ὡς Τοτὸς ἀμίμητος ἰδίως εἰς τὴν πρώτην πράξιν με τὰ παιδικὰ νάζια του. Ἐπίσης ἡ Λόλα Δράκου ὡς Μαργδαληνὴ και ἡ Φύρστ ὡς Θεώνη.

— Ὁ Καρακάλος, ὁ Παπαϊωάννου, ὁ Φιλίππιδης και ὁ Νέξερ εἰς τοὺς ῥόλους των.

— Ὁ Γενικὸς Γραμματεὺς εἶνε μὴ ἀπὸ τὰς κωμωδίας ποὺ παίζει ὁ θίασος τελείως.

— Και τοῦτο, διότι ὅλοι ἀνεξαιρέτως οἱ ἦθοποιοὶ εἶνε κομμένοι διὰ τὰ μέρη ποὺ παίζουν.

— Ἐὰν ὅλοι οἱ ἦθοποιοὶ περιορίζοντο πάντοτε εἰς τὸν κύκλον τῆς ἰκανότητός των, ἡ λέξις τελείως οὐδέποτε θὰ ἦτο ἐπιεικῆς χαρακτηρισμὸς διὰ τὰς παραστάσεις τοῦ θεάτρου μας.

— Τὴν Τρίτην ἡ τιμητικὴ τοῦ Φύρστ και τῆς κυρίας του με τὸν «Μπάρμπα Λινάρδον» τοῦ ἀειμνήστου Δ. Κόκκου.

— Μπάρμπα Λινάρδος ὁ Παντόπουλος και Μαρούλα ἡ Χαρίκλεια Ταβουλάρη, οἱ πρῶτοι διαπλάσαντες και διδάξαντες τοὺς χαρακτήρας αὐτοὺς.

— Ἡ κ. Ἐλένη Φύρστ ὡς Ζαμπέττα πολὺ καλὴ καθὼς και ὁ Καρακάλος ὡς Κώστας ρήτορας.

— Και οἱ ἄλλοι καλοὶ.

— Εἰς τὸ τέλος προσεφέρθησαν εἰς τοὺς εὐεργετούμενους δύο μεγάλοι ἀνθοδέσμαι, δύο κάνιστρα πλήρη ἀνθῶν, ἓν ζευγὸς λευκῶν περικτερωτῶν, μίᾳ ἀργυρᾷ καρφίς, και εἰς χρυσοῦς δακτύλιος.

— Τὴν τετάρτην ἐπανελήθη ὁ «Σαμπινιὸλ χωρὶς νὰ θέλῃ!»

— Τὴν Πέμπτην ἐπανελήθη διὰ δεκάτην φοράν «Ὁ Δικαστής» τοῦ Bisson, με Λεπλαντουᾶ ἀνακριτὴν, τὸν Παντόπουλον, ὁ ὅποιος εἰς τὴν τρίτην πράξιν εἶνε ἀμίμητος.

— Ὁ Σ. Ταβουλάρης, ὡς γραμματεὺς Μπλουντώ, ὁ Βενιέρης, ὡς Λαζενέτ, ἡ Φύρστ ὡς Μιζὼν, ἡ Λόλα Δράκου, ὡς Λεμπλαντουᾶ και ἡ Καίτη Βασιλοπούλου, ὡς αἰοῖδὸς Λουκία Δε-Περπινιὰ ἀρκετὰ καλοὶ.

— Τὴν Παρασκευὴν ἐγένετο ἡ ὑπὲρ τῶν κ. κ. Χαρίκλειας και Σπυρίδωνος Ταβουλάρη τιμητικὴ ἔσπερις, καθ' ἣν ἐδιδάχθη ἡ Μάρτυς Λαυρεντία με Λαυρεντίαν τὴν εὐεργετούμενην και Κόμητα Ροζέρ Δε-Μοραῖ τὸν Διονύσιον Ταβουλάρην.

— Ὅλοι οἱ ἦθοποιοὶ ἐπαίξαν καλά καταχειροκροτηθέντες ὑπὸ τοῦ τιμήσαντος τὴν πανηγυρικὴν ἔσπεριδα τὸν ἀρκετὸν κόσμον.

— Εἰς τὸ entr' acte τῆς β' πράξεως ὁ Φιλίππιδης ἔψαλλεν τὸ ἄσμα «Στὰ ξένα-Στὰ

ξένα», ὁ δὲ Παντόπουλος εἰς τὸ entr'acte τῆς δ' πράξεως ἀπήγγειλεν ἕνα μονόλογον, μὲ κίνδυνον... νὰ ματαιωθῇ ἐκ τρίτου ὁ ἀρραβὼν του!, ἐὰν ὑπῆρχε τοιοῦτος.

— Εἰς τοὺς εὐεργετούμενους προσέφερον πέντε ὥραιας ἀνοδοδέσμας, μίαν φιάλην μὲ κολώνιαν ἡμισείας ὀκτῆς, ἕν ζεύγος περιστερῶν καὶ μίαν πολυτελῆ σάλπαν.

— Χθὲς ἐπαίχθησαν διὰ πρώτην φοράν ἐφέτος «Οἱ ἀνθρωποφάγοι».

— Ἀπόψε καὶ πάλιν οἱ «Ἀνθρωποφάγοι».

— Τὴν προσεχῆ Τρίτην θὰ δοθῇ ἡ ὑπὲρ τοῦ συμπαθοῦς ἡθοιοῦ Ἰωάν. Παπαϊωάννου τιμητικὴ ἑσπερίς· θὰ παιχθῇ ὁ «Ἐφεδρος σύζυγος», εἰς τὸν ὅποιον ὁ εὐεργετούμενος, ὡς Μανιγιὼν μετὰ τοῦ Παντοπούλου ὡς Μπουπουῶν κατὰ τὰς σκηνὰς τῆς συναντήσεώς των εἶνε ἀμίμητος. Παίξουν καὶ οἱ δύο τόσον καλά, ὥστε κατορθώνουν νὰ κρατοῦν τοὺς θεατὰς εἰς ἀδιάπτωτον γέλωτα.

— Ἐντὸς τῆς ἐβδομάδος θὰ γείνη ἡ εὐεργετικὴ τῆς Καίτης Βασιλοπούλου καὶ τοῦ γνωστοῦ ἡθοιοῦ καὶ καλλιφώνου βαρυτόνου Ἄνδρου Φιλιππίδου. Θὰ δοθῇ ἡ «Νύφη τῆς Κούλουρης» τοῦ κ. Παντοπούλου, εἰς τὴν ὁποίαν ἡ κ. Βασιλοπούλου ὡς Ἀγγελὼ Μολοχάνθη καὶ ὁ Φιλιππίδης ὡς Μήτσος παίξουν ὁμολογουμένως μετ' ἐξαιρετικῆς ἐπιτυχίας.

— Ἐντὸς τῆς ἐβδομάδος θὰ γίνῃ καὶ ὁ «Βιβλιοθηκᾶριος».

«Θέατρον Ὁμοιοῖας.»

— Τὴν παρελθοῦσαν Τρίτην ἐπανελήφθη ὁ «Δὸν Κιγώτης».

— Τὴν Πέμπτην ἐγένετο ἡ ὑπὲρ τῆς δος Χρυσούλας Κοτοπούλης καὶ Π. Νικολάου εὐεργετικὴ παράστασις, καθ' ἣν ἐδιδάχθη ὁ «Ναπολέων ὁ Μέγας».

— Πολὺ ὀλίγος κόσμος ἐτίμησε τὴν παράστασιν.

— Εἰς τοὺς εὐεργετούμενους προσέφερον μίαν ἀνοδοδέσμη.

— Χθὲς ἐγένετο ἡ ὑπὲρ τοῦ Π. Τσοῦκα τιμητικὴ ἑσπερίς μετ' τὴν «Ἐσμὴ» τοῦ Περσιᾶδου.

— Τὴν Ἐσμὴ ὑπεδύθη ἡ Ἄρτεμις Ζάμπου, τὸν Δρόσον ὁ εὐεργετούμενος, τὸν Στράτον ὁ Κοτοπούλης, τὴν Δέσπω ἡ Ζωὴ Δρακάκη, τὸν Μπίρρον ὁ συμπαθὴς κωμικὸς Σταματοπούλος καὶ τὴν Χατιγὴ ἡ κ. Σταματοπούλου.

— Ἀπόψε ὁ «Μαυρίκιος».

— Προστοιμᾶζονται οἱ «Μνηστῆρες τῆς Πηνελόπης» τοῦ κ. Κλέωνος Ραγκαβῆ.

«Θέατρον Νεαπόλεως»

Τὴν παρελθοῦσαν Δευτέραν ἐγένετο ἡ ὑπὲρ τῆς κ. Εὐαγγελίας Νίκα τιμητικὴ ἑσπερίς, καθ' ἣν ἐδιδάχθη διὰ πέμπτην φοράν ἡ «Διδὼ» τοῦ Δημητρακοπούλου.

— Ἡ παράστασις διεξήχθη μετὰ πολλῆς ἐπιμέλειας, ὅχι ὅμως ὡς ὅπως ἐπανειλημμένως ὑπεδείχθη ἀπὸ τῶν στηλῶν τούτων ὅσον ἀφορᾷ τὰς ἀμφίσεις καὶ τινὰ σημεῖα τῆς ὑποκρίσεως.

— Ἐφῆρσαν οἱ ἡθοιοὶ μας, ὅπως πάντοτε συνειθίζου, κατὰ γράμμα τὸ «στοῦ κουφοῦ τὴν πόρτα ὅσο θέλεις σύρε βρόντα». Ἐννοοῦμεθα.

— Δι' αὐτὸ θὰ εἴμεθα αἰώνως οἱ ἴδιοι καὶ τὸ θέατρον οὐδέποτε θὰ φθάσῃ εἰς τὸν προορισμὸν του.

— Ἡ ὑποδομένη τὴν Ἀστάρην κ. Κλημανιώτου καλὸν εἶνε νὰ περιορίσῃ ὀλίγον τὸ ντεκολτέ της, διότι κάθε ἄλλο παρά εὐχαρίστησιν προξενεῖ εἰς τοὺς θεατὰς.

— Εἰς τὴν εὐεργετούμενην προσεφέρθησαν ἕν ὁρολόγιον μεγάλης ἀξίας, ἕν φόρεμα μεταξωτόν, διάφοροι εἰκόνες, ἕν μέγα κάνιστρον μὲ ἄνθη, ἀνοδοδέσμαι καὶ πολλὰ ἄλλα δῶρα.

— Κόσμος ἀρκετὸς ἐτίμησε τὴν παράστασιν, ὅχι ὅμως ὅσος ἔπρεπε νὰ εἶνε, προκειμένου περὶ τῆς κ. Νίκα τῆς τόσον, καθ' ὅλην τὴν ἐφετεινὴν περίοδον, φιλοτίμως ἐργασθεῖσας καὶ τόσας ἐπιτυχίας σημειώσασας.

— Τὴν Τρίτην ἐπαίχθη διὰ τρίτην φοράν ὁ «Πολυγαπημένος Σαλιμάρ». Ἡ παράστασις

διεξήχθη μετὰ περισσοτέρας γοργότητος καὶ ζωηρότητος καὶ ἕνεκα τούτου ἤρρεσε καὶ περισσότερον.

— Ὁ Τασόγλου, ὡς Σελιμάρ, καταβαλὼν πᾶσαν δυνατὴν προσπάθειαν ἔδωκεν ἀρκετὴν ζῶην εἰς τὸ ἔργον, ὅσην δηλαδὴ δὲν ἔχει τοῦτο ὡς ἔχει· τώρα, ἐὰν ἄλλοις τις ἡθοιοὺς ὑπεδύετο τὸ πρόσωπον τοῦτο, ἴσως τὸν παρυσίαζε καλλίτερον, λόγῳ τῆς διαφορετικῆς ἐννοεῖται πάντοτε διαπλάσεως τοῦ χαρακτῆρος του.

— Περισσότερον ὅμως μέρος καὶ περισσότεραν ζῶην ἔχουν ὁ Ἀπέργης, ὡς Κοκάς, καὶ ὁ Ρούσος, ὡς Βερνονγιέ, ἀπὸ τοὺς ὁποίους καὶ ἐξαρτᾶται ἡ μεγαλειτέρα ἐπιτυχία τοῦ ἔργου· ὁ Σελιμάρ εἶνε ἀπλῶς ὁ ἄξων περὶ τὸν ὅποιον στρέφονται οὗτοι.

— Δύο ὄρα.

Ὁ Παντόπουλος ὡς Μίχος Ζουλαχμάκης εἰς τὴν «Νύφην τῆς Κούλουρης»

(Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς εὐεργετικῆς τῶν Καίτης Βασιλοπούλου καὶ Ἄνδρ. Φιλιππίδου.)

— Ὡστε μία καλλίτερα διανομὴ καὶ μία ἐκτέλεσις γοργότερα καὶ ζωηρότερα ἀλλὰ καὶ μία γενικὴ ἐπίσκευή τῆς μεταφράσεως θὰ δώσῃ τὴν ἀπαιτούμενην ζῶην εἰς τὸ ὅλον ἔργον.

— Τὴν Τετάρτην ὁ θίασος κατήλθεν εἰς Πειραιᾶ καὶ ἐπαίξεν εἰς τὸ θέατρον «Τσόγα» διὰ πρώτην φοράν τὸν «Μακαρίτην Τουρινέλ».

— Τὴν Πέμπτην ἐπρόκειτο νὰ παιχθῇ διὰ τελευταίαν φοράν κατὰ τὸ ἐκδοθὲν πρόγραμμα ἡ «Ἀνδρεῖνη», ἀλλ' ἀνεβλήθη ἕνεκα τοῦ καιροῦ.

— Τὴν Παρασκευὴν ἐγένετο ἡ ὑπὲρ τοῦ Γρ. Σταυροπούλου τιμητικὴ ἑσπερίς, μετ' τὸν «Σαμπινιὸν μὲ τὸ στανιό», καθ' ἣν ἐνεφανίσθη διὰ τελευταίαν φοράν ὁ εὐεργετούμενος ὡς λογαχὸς Μαγλάρας μετ' τὸ νευρικὸν πτέρνισμά του. Ἐτι δὲ ἐξετελέσθη καὶ ὁ «Βλάμης τῆς Μανιώς» ὑπὸ τοῦ Κουκουδάκη.

— Τὸ θέατρον ἦτο γεμᾶτο κόσμον παρ' ὅλον τὸ ψῦχος ποῦ ἔκαμνε· τοῦ προσέφερον ἕν ὥραιον κάνιστρον πλήρες ἀνθῶν, ἀνοδοδέσμας, τρία ζεύγη περιστερῶν καὶ ἄλλα δῶρα.

— Ἀπόψε αἱ χθὲς ἀναβληθεῖσαι «Δύο Ὁρφαναί».

— Ἐντὸς τῆς προσεχούσας ἐβδομάδος, ἐὰν τὸ ἐπιτρέψῃ ὁ καιρὸς, θὰ γίνουσι δύο ἐτι τιμητικαὶ ἑσπερίδες, ἡ μία ὑπὲρ τῆς κ. Ρούσου μετὰ τῆς δος θυγατρὸς της, ἡ ἀναβληθεῖσα πρὸ ἡμερῶν, καὶ ἡ ἄλλη ὑπὲρ τῆς δος Σοφίας Γιορλιάνου.

— Ἐτι δὲ θὰ δοθῇ ἡ νέα τραγωδία τοῦ Ἀγγελουπούλου ὁ «Ἀριστόδημος».

«Θέατρον Διονυσιάδου Πειραιῶς»

Τὴν παρελθοῦσαν Τρίτην ἐγένετο ἡ ὑπὲρ τοῦ Γ. Τσίντου τιμητικὴ ἑσπερίς, καθ' ἣν ἐδιδάχθη ὁ «Καλλιτέγνης» τοῦ Δημητροπούλου.

— Τὸ ποίημα ἀπήγγειλεν ἡ μικρὰ δις Ἀσπασία Τασόγλου ἡ παταγωδῶς πάντοτε χειροκροτούμενη διὰ τὴν ἄψυγον καὶ τεχνικὴν ἀπαγγελίαν της καὶ τὰ κανονικὰ σκηνικά της.

— Κόσμος ἀρκετὸς ἐτίμησε τὴν παράστασιν καὶ δῶρα πολλὰ προσεφέρθησαν τῷ εὐεργετούμενῳ.

— Τὴν Παρασκευὴν ἐγένετο ἡ ὑπὲρ τοῦ Π. Λαλαούνη τιμητικὴ ἑσπερίς· καθ' αὐτὴν ἐπαίχθη ἡ «Μικρούλα» τοῦ Δεληκατερίνη, μετ' Μικρούλαν τὴν κ. Ὀλυμπίαν Π. Λαλαούνη, τὴν μόνην διδάσκουσαν τὸ ἔργον τοῦτο. Κατόπιν ἀπηγγέθη ὁ μονόλογος τοῦ Γ. Διαμάντη «Μία ἐκλογή» καὶ ἐπαίχθη ἡ μονόπρακτος κωμῳδία ὁ «Λυχνιστάτης!» μετ' Λυχνιστάτην τὸν Χαλιόπουλον.

— Ἡ παράστασις διεξήχθη κανονικώτατα καὶ ἐν μέσῳ μεγάλης συρροῆς κόσμου· τοῦ προσέφερον ἀνοδοδέσμας καὶ ἄλλα τινὰ δῶρα.

— Χθὲς μετὰ παρέλευσιν ἑνὸς καὶ πλέον ἔτους ἐπαίχθη τὸ μεγάλο ἐνδιαφέροντος κοινωνικὸν δράμα «Δικαίωμα ὁ Ἐρως;» τοῦ μεγάλου φιλοσόφου καὶ κοινωνιολόγου Μάξ Νορδᾶου κατὰ γλαφυροτάτην μετάφρασιν τοῦ Μιχ. Ζώρα.

— Ὁ Χαλιόπουλος, ὡς Βάρμουδ, ἡ κ. Λαλαούνη, ὡς Βέρθα, ἡ κ. Καζούρη, ὡς Φρίδωρ, ὁ Γάζος, ὡς Βάρδενολμ, ὁ Λαλαούνης, ὡς Βύθνερ, ἡ δις Ἀρνωτάκη, ὡς Βοῦρκερ καὶ ἡ κ. Ἀρνωτάκη, ὡς Λίνα οἰκονόμος, ἔπαίξαν μετὰ πολλῆς ἐπιτυχίας.

— Ἀπόψε καὶ πάλιν τὸ «Δικαίωμα ὁ Ἐρως;»

Ἡ Τσίμπιδα

ΚΟΜΜΩΤΗΡΙΟΝ

ΚΑΙ ΜΥΡΟΠΩΛΕΙΟΝ

Ν. Καργαδούρη καὶ Α. Οἰκονομίδου

1—Ὁμήρου—1

Στοῦ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΣΒΟΛΟΠΟΥΛΟΥ καὶ Υἱοῦ

ὁδὸς Ἐρμού ἀρ. 124 παρὰ τῇ Καπνικαρέᾳ. Εὐρίσκονται εἰς εὐθνητοτάτας τιμὰς ὅλα τὰ εἶδη τῆς Μεταξουργείας καὶ κροσοπλεκτικῆς, καὶ πρὸ πάντων τὰ θεωρούμενα ὡς ἀνεκτέλεστα ἐν Ἑλλάδι.

ΠΟΔΗΛΑΤΑ OCCASION

Πραγματικὴ ἔκπτωσις 30 %

Εἰς τὸ Γραφεῖον Πιτσάκη

ὁδὸς Ἀγάθωνος 5. — Ἀθήναι.

Ἐνεκεν τῆς μεγάλης παραγγελίας ὑπεβιβάσθησαν αἱ τιμαὶ ἀπὸ Δρ. 450 εἰς Δρ. 320.

ΗΛΕΚΤΡΟΜΗΧΑΝΟΥΡΓΕΙΟΝ

Π. Κουραβέλου καὶ Ν. Γιάνναρη

Ὁδὸς Ἀθηναίων ἐναντι Δημαρχείου

καὶ κάτωθι Μ. Θεάτρον.

Κατασκευάζονται ἅπαντα τὰ ἤλεκτρικὰ εἶδη ἤτοι κώδωνες, τηλέφωνα, ἀλεξικέραυνα, κλειθρα ἤλεκτρικά, ἱατρικὰ μηχαναί, ἐργαλεῖα φυσικῆς καὶ τῶν βιομηχανῶν. Ἐγκαθίστανται σύρματα μεμονωμένα, σύρματα ἤλεκτρικοῦ φωτός. Ἐργασία ἡγυρημένη. Τιμαὶ συγκαταβατικά.

ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Γεωργίου Α. Κλεώπα

9—Μπότση—9

ΚΟΥΡΕΙΟΝ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΑΝΤΩΝΙΑΔΟΥ

55. Πανεπιστημίου 55.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΠΙΛΩΝ

ΔΕΥΚΑΛΙΤΟΥ

Προμηθευτοῦ τοῦ Βασιλέως

234—ΧΑΥΤΕΙΑ—234